

minnelijk met de hand, zij glimlachte, haar zieldoordringend oog wierp hem een blik vol heerlijke beloften toe.

Onthoud dien blik, Gerbrand Adriaensz. Bredero!

Het is de laatste

Madalena is voor altijd uit uw oog verdwenen!

V.

EEN TREURIGE MINNEBRIEF.

In de groote voorkamer met het schilderijenkabinet van Adriaen Cornelisz. Bredero liep moeder Marretje zuchtend op en neer.

Het is bij half twaalf, Dinsdag-morgen, den 2^{den} Januari 1618.

Een gadelooze angst beheerscht haar geheel.

Haar oudste zoon ging den vorigen dag op Nieuwjaar, de klokke twee, de deur uit, om met zijne vrienden van Gilles Valckenier's korporaalschap een vroolijk feestmaal op den Doelen te houden — en hij is nog niet naar huis teruggekomen *). Het is vroeger meer gebeurd, dat hij eerst bij het krieken des dags van zijne drinkgelagen terugkeerde. Steeds heeft zij gezorgd en gewaakt, dat vader Adriaen van dit alles niets vernam. Zij was altijd bij het aanbreken van den dag — des winters zelfs uren vroeger, des zomers wat later — van hare legerstede opgestaan, om te zien, of Gerbrand thuis was, of hij nog sliep. Een zacht verwijtende blik uit hare vriendelijke oogen was alles. Zij zweeg uit de volheid harer liefde, wetende, dat er aan Gerbrand — in dit opzicht — niet meer te veranderen viel. Juist in de drie laatste maanden had hij haar evenwel verrast door eene geheele wijziging in zijn leven. Hij had het haar onder vier oogen met bijna kinderlijken eenvoud bekend — al zijn hopen en streven was nu op één ideaal gericht — Madalena Stockmans. Trouw had hij moeder Marretje op de hoogte gehouden van zijne bekommelingen en verwachtingen. Ze hoopte en vreesde met haar zoon; zij toonde hem een blij gelaat en bovenal hare vreugde over den nieuw geboren ernst zijner handelingen. Nu deze zorg ook van haar hart scheen gewenteld, waande zij te herleven in het geluk van haar Gerbrand.

De Januari-zon van 1618 scheen die van December 1617 nog te willen overtreffen. Een helder licht stroomde dies door de hooge vensters met kleine looden ruiten, en vroolijk blaakte de vuurgloed in de hoogopgestapelde houtblokken van den haard. Bij dat licht kwam het duidelijk uit, dat Moeder Marretje in de beide laatste jaren zeer zichtbaar verouderd was. Schoon nauwe-

*) Ditzelfde oogenblik poogde de auteur in 1871 te schetsen in eene korte novelle, getiteld: *De eerste liefde van Gerbrand Adriaensz. Bredero*. Latere studiën leerden hem, dat hij destijds van gebrekkige gegevens uitging. Bij een tweeden druk der genoemde novelle in 1885 poogde hij te vergeefs tot eene juistere voorstelling te komen. De ter dezer plaatse gegeven lezing schijnt hem de eenig historisch ware.